

HET KABOUTERMUTSJE

LANG, lang geleden was er eens een molenaar, die drie zoons en een dochter had. Van zijn dochter hield hij veel, maar hij kon zijn zoons niet verdragen; nooit was hij tevreden over hun werk en hij maakte hun het leven erg onaan genaam.

De drie jongens waren daar vaak verdrietig over en dikwijls wensten ze ver weg te kunnen trekken en het vaderhuis, waar ze helemaal niet gelukkig waren vaarwel te kunnen zeggen.

Op een keer, dat de molenaar zijn jongens weer zeer onvriendelijk had behandeld, zuchtte een van de drie: „Hadden we maar een kaboutermutsje, dan zouden we 't heel wat beter hebben.”

„Wat zouden we dan met een kaboutermutsje kunnen doen?” vroeg een van de andere twee.

„De kabouters, die in de groene bergen wonen,” vertelde de eerste, hebben mutsjes, die ze nevelkapjes noemen; als je zo'n mutsje zou bezitten en 't zelf opzet, ben je onzichtbaar. Wat zou het prettig zijn, als je door zo'n kapje, mensen, die je altijd onrechtvaardig behandelen en die je nooit een goed woord geven uit de weg kon gaan. Iemand, die zo 'n mutsje heeft, kan doen en laten wat hij wil zonder gezien te worden, als hij het opzet, natuurlijk.

„Hoe zou men zo'n mutsje kunnen krijgen?” vroeg de jongen.

„Kabouters,” antwoordde de oudste, „zijn grappige kereltjes, die graag spelen. Soms gooien ze onder het spel van louter pret hun mutsjes omhoog. Hopla, hei! vangen ze ze weer op en . . . ze zijn onzichtbaar. Je hoeft dus alleen maar op te letten als een kabouter zijn mutsje omhoog werpt, dan moet je 't ventje snel beet pakken en zijn mutsje opvangen. Dan wordt de kabouter zichtbaar en ben je heer en meester van 't hele kaboutervolk. Je kunt het mutsje behouden en je zelf daardoor onzichtbaar maken, of het aan de kabouters terug geven, nadat ze al je wensen vervuld hebben. De kabou-



Ze voerden hem mee naar hun spelonken in de bergen

kabouterbergen bereikte, de avond begon al te vallen. Hij ontdekte in het gras sporen van kabouter-schoentjes en toen hij een poosje gewacht had, zag hij bij het licht van de maan een aantal kabouters, die samen aan het stoeien waren en hun mutsjes de lucht in gooiden. Op eens viel een mutsje dicht bij hem op de grond, hij wilde 't pakken, maar de kabouter was veel vlugger, raapte 't snel op en riep uit alle macht: „dievio! dievio!” Toen wierpen al de kabouters zich op den armen jongen, 't leek een hoop mieren, die een grote kever aanvallen; hij kon er niets tegen doen, hoe hij zich ook verweerde en de dwergen namen hem gevangen en voerden hem mee naar hun spelonken in de bergen. Toen de oudste broer niet terug kwam, maakten de twee anderen zich erg ongerust en hun zuster

ters hebben macht over de metalen in de aarde, ze kennen alle wonderkrachten van de natuur; ze kunnen een domoor verstandig maken en een luiaard in een vlijtig mens veranderen en nog veel, veel meer.”

„Dat zou nog eens de moeite waard zijn!” riep een van de broeders. „Zeg, ga jij er op uit om zo'n mutsje te vangen, en help ons dan om ook hier weg te komen.”

„Ik zal het proberen,” zei de oudste en hij ging op weg naar de groene bergen. Het was laat, toen hij de

had er verdriet over, want ze was een lief en goed meisje, maar de oude molenaar bromde: „Een kostganger minder! Voor mijn part blijft hij weg. Maar hij komt wel naar huis terug, als hij honger krijgt! Onkruid vergaat niet!”

Maar de jongen bleef weg en de vader werd steeds hardvochtiger voor de andere twee. Toen zei de middelste: „Weet je wat, broer? Ik ga ook eens kijken in de groene bergen. Misschien vang ik ook wel een kaboutermutsje. Ik denk, dat onze oudste er een te pakken heeft gekregen en de wereld er mee is ingetrokken. Hij heeft ons zeker vergeten. Maar ik kom terug, als het geluk me dient, als ik niet terug kom is het mij niet gelukt en dan zie je me niet weer hier.”

De broers namen treurig afscheid van elkander en de middelste ging evenals de oudste broer naar de bergen. Maar het ging hem niet beter dan dezen. Hij zag de dwergen en wilde een mutsje vangen, maar de kabouters riepen: „Dievio! Dievio!” vielen hem aan, boeiden hem en voerden hem mee naar hunne bergholen.

Met verlangen en ongeduld wachtte de jongste thuis in de molen op de terugkeer van zijn broer, maar vergeefs. Hij wist nu, dat de jongen geen geluk had gehad en hij treurde er met zijn zuster over. Maar de vader bromde: „Wie het thuis niet bevalt, moet maar heengaan! De wereld is groot! Waarom maak je je druk om den slungel, ik ben blij, dat hij weg is!”

De jongste van de drie broers had toen ze nog te zamen waren, zijn leed beter kunnen dragen, dan nu hij zo alleen was en hij zei tegen zijn zuster: „Zusje, ik ga ook heen, onze vader heeft nu eenmaal een hekel aan ons, jongens, en ik kan dat eeuwige mopperen en vitten niet meer verduren. Vaarwel, het ga je goed!”

De zuster wilde haar broer eerst niet laten gaan, want ze hield 't meeste van den jongsten; maar hij ging toch weg en trok dadelijk naar de bergen om een mutsje te veroveren. Hij ontdekte evenals

zijn broers de speelplaats der kabouters, legde zich neer in de schemering en wachtte tot de dwergjes zouden komen en hun mutsjes omhoog werpen.

De jongste broer was voorzichtiger dan de beide anderen. Toen een mutsje vlak bij hem neerviel greep hij er niet naar en hield zich rustig. De kabouter raapte zijn mutsje op. Weer viel een mutsje naast hem neer zonder dat hij 't pakte, maar opeens viel er een op zijn hand. Dat pakte hij stevig beet en luid gilte de kabouter, wien het toebehoorde: „Dievio, Dievio!”

Maar dank zij het mutsje zagen ze hem niet en toen begonnen ze te klagen en te smeken of ze het mutsje terug mochten hebben. Alles kon hij krijgen, als hij het weerom gaf.

„Alles?”, vroeg de jongen. „Dat bevalt me!”

We zullen wel eens horen en zien, wat jullie met „alles” bedoelt. „Waar zijn mijn beide broeders?”

„Die zijn bij ons in de berg,” antwoordde de kabouter, wiens mutsje hij had.

„En wat doen ze?”

„Ze dienen ons!”

„Zo! Nu wordt het een beetje anders. Nu zult jullie mij dienen! Brengt mij naar mijn broeders!”

De kabouters moesten gehoorzamen, omdat hij door het mutsje macht over hen gekregen had. Zij voerden hun gebieder naar een opening in de bergwand, leidden hem door prachtige zalen en ruime hallen en eindelijk brachten ze zijn broers bij hem, die uitriepen:

„Och, ben jij nu ook hier? Nooit zullen we meer het licht van de hemel, het groene bos en de gouden korenvelden terugzien, want we zijn in de macht van dit onderaardse volk!”

„Wacht maar, jullie zult zien, dat het blaadje is omgedraaid,” lachte de jongste.

„Brengt fraaie kleren voor mijn broeders en mij,” gebod hij, terwijl hij het mutsje in de hand hield



en in een ommezien deden de kabouters, wat hen bevolen was. „Nu wens ik een keurig gedekte tafel en uitgezochte spijsen en dranken en dans- en snarenspeel. Jullie moet je mooiste dansen voor ons uitvoeren, terwijl wij op kostbare rustbedden uitgestrekt, naar jullie voorstelling kijken. Vervolgens willen wij in een prachtige glazen koets jullie rijk rondrijden en al de schatten bewonderen, die zich hier bevinden.”

En zie, alles wat de jongen gebod, gebeurde en ze zagen de prachtigste grotten, die glinsterden, alsof ze met edelgesteenten bezet waren, de heerlijkste waterwerken en de wonderlijkste metaalvormingen: zilveren lelies, gouden zonnebloemen, te veel om op te sommen.

Toen begon hij te onderhandelen over de teruggave van het mutsje: „Ik zal het mutsje teruggeven, maar ik wil ten eerste een drank hebben uit de kostbaarste kruiden bereid, opdat het hart van onzen vader zal veranderen en hij ook ons, zijn zoons, zal liefhebben. Ten tweede: een bruidschat voor onze zuster. Ten derde: een prachtige wagen, versierd met edelstenen en twee wagens gevuld met geld, waarmede we anderen kunnen helpen en met allerlei schatten uit de bergen.” De kabouters deden eerst alsof ze aan al die wensen niet konden voldoen, maar de molenaarszoon zei: „Goed, dan

neem ik jullie allen je mutsjes af, dan kan ieder jullie zien en wat er dan gebeurt.... „Heer, we zullen alles doen, wat u verlangt,” riepen ze en ze gingen vol ijver aan de slag om het verlangde bijeen te brengen.

In de molen was het verre van prettig. De oude molenaar was bozer dan ooit en zei: „Ziezo, nu is de jongste ook weg. Dat heb je er van, als je kinderen groot brengt; ze keren je op je oude dag de rug toe. Nu is alleen mijn dochter nog maar hier, mijn lieveling.” Maar het meisje begon te schreien. „Huil je nu alweer? Je meent zeker, dat ik zal denken, dat je om je broers treurt. Maar ik weet wel beter. Je huilt om dien armen slokker, die met je trouwen wil. Zo 'n kale spring in 't veld! Hij is net een lege meelzak. Hoor je wat klepperen? Ik niet. De molen staat stil. Een molen, die stilstaat, is niets gedaan. En van bruiloft vieren kan niets komen, of het moest een bedelbruiloft zijn.”

Het meisje zuchtte, maar antwoordde niet. Ze wist wel, dat het haar niet helpen zou.

Op een mooie morgen stonden twee, drie wagens voor de molen stil; kleine koetsiers hielden de teugels, kleine lakeien sprongen van de treeplank en openden de deur van een prachtige koets. Drie jonge heren kwamen te voorschijn, ze waren gekleed als prinses. En inmiddels werd allerlei uit de twee andere wagens te voorschijn gehaald: kisten, dozen, koffers en alles werd in de molen gebracht. Stom van verbazing zagen de molenaar en zijn dochter dit alles aan.

„Dag, vader! Dag, zusje! Hier zijn we weer!” riepen de drie broers.

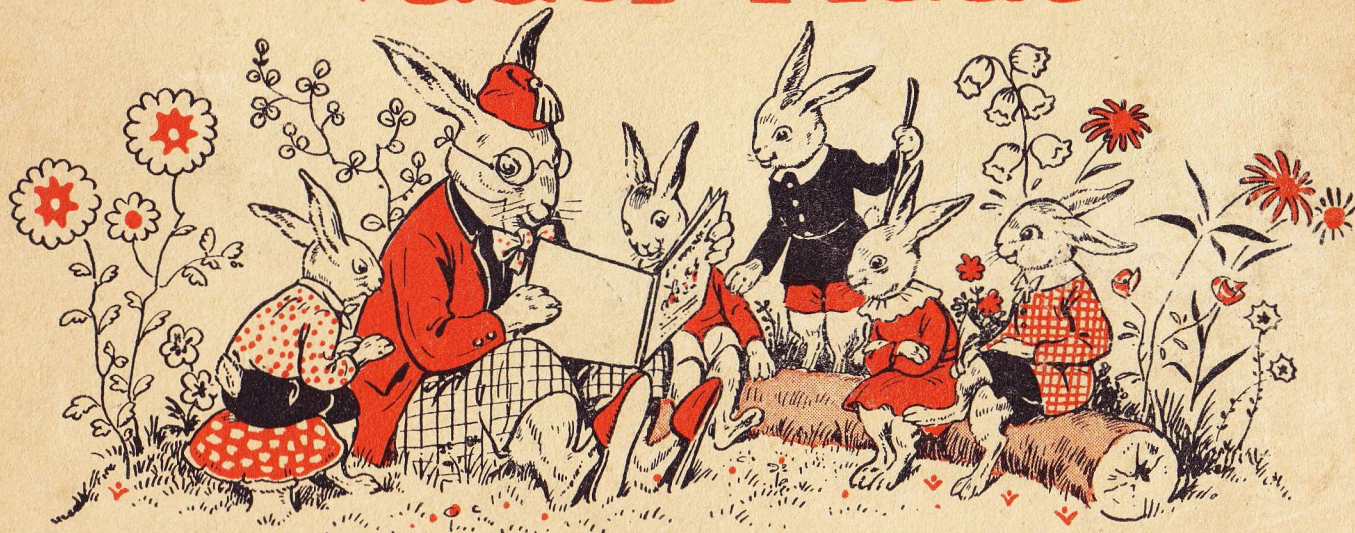
„Drink ons het welkom toe, vader,” riep de oudste en bood hem een gouden beker met wijn gevuld aan.

De vader dronk . . . en opeens voelde hij een ongekende warmte zijn hart doorstromen, het was alsof een wonderlijk vuur in hem gloeide en hij breidde zijn armen uit en omhelsde zijn jongens; en daar zag hij zijn dochter naar hem toekomen aan de hand van haar bruidegom, en ook het

jonge paar omhelsde en zegende hij.
Toen begonnen de raderen van de
molen, die zo lang hadden stil ge-
staan te wentelen en te draaien
en ... dit is het einde van dit heel
oude sprookje.



Sprookjesboeken van Vader Haas



NAVERTELD DOOR
MEVR. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)

MET PRENTJES
VAN JAN WIEGMAN

ZEVENDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZEVENDE BOEKJE

Sprookjes van Perrault, Hauff, Bechstein en Andersen

Naverteld door

Mevr. E. DOPHEIDE-WITTE (TANTE LIZE)